

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-679/03
Бања Лука, 24.05.2006. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Фикрета Кршлаковића, као предсједника вијећа, те Јанка Нинића и Смиљане Мрше, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Здравке Чучак, у управном спору по тужби Д.О.О. И.К. из Б.Л. заступаног по директору Н.Л. (у даљем тексту: тужилац), а овај по пуномоћницима Р. и Д.М., адвокатима из Б.Л., против рјешења тужене управе, број 01/0104/462-147/03 од 26.05.2003. године, у предмету поврата малопродајне таксе на одређене производе, у сједници вијећа одржаној дана 24.05.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, оспорени акт се поништава у дијелу којим је одбијен као неоснован захтјев тужиоца за поврат средстава уплаћених по основу малопродајне таксе на одређене производе у укупном износу од 294.447,76 КМ.

У преосталом дијелу тај акт остаје неизмијењен.

Образложење

Оспореним актом, а по жалби тужиоца, поништен је закључак управе, Подручног центра Б.Л. број 02/0702/462-11267/02 од 20.01.2003. године, којим је одбачен као неблаговремен захтјев тужиоца за поврат малопродајне таксе на одређене производе у износу од 294.447,76 КМ. Истовремено, тим актом предметна управна ствар је мериторно ријешена тако што је одбијен захтјев тужиоца за поврат те таксе.

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта у дијелу којим је одлучено да се одбија његов захтјев за поврат напријед наведеног новчаног износа, који је од њега неосновано наплаћен на основу Уредбе о плаћању малопродајне таксе на одређене производе ("Службени гласник Републике Српске", број 9/99-у даљем тексту: Уредба). Истиче да је Уставни суд Републике Српске дана 19.02.2001). године донио одлуку, којом је утврђено да та Уредба није у сагласности са Уставом Републике Српске и Законом ("Службени гласник Републике Српске", број 10/01, па да отуда нема основа да се његовом захтјеву не удовољи због чињеница да је малопродајну таксу укалкулисао у цијену продатих производа, и уз аргументацију да би се, у противном, радило о стицању без основа. Додаје, да се термин „укалкулисао“ налази у Правилнику о начину обрачунавања и плаћања пореза на промет и о садржини и начину вођења евиденције ("Службени гласник Републике Српске", број 16/96, 11/98, 6/99, 8/99 и 18/00-у даљем тексту: Правилник), али да његовој примјени нема мјеста у овој ствари, јер да је у супротности са Законом о акцизама и порезу на промет и Законом о облигационим односима. Предлаже да се тај акт поништи.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране и cjелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Уважавајући жалбу тужиоца на начин да је поништила напријед наведени закључак првостепеног органа, тужена страна је поступла противно одредбама члана 228. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник Републике Српске", 13/02) кад је истовремено ствар мериторно ријешила одбијајући захтјев тужиоца. Наиме, те законске одредбе односе се само на жалбу против рјешења, а не и на могућу одлуку по жалби против закључка којим је захтјев одбачен. Ово из разлога што би смо, у противном, што се тиче меритума ствари, имали једностепени управни поступак. Према томе, тужена страна је правовољано одлучила кад је поништила побијани закључак, али је у таквој ситуацији била у обавези да

поступи по одредбама члана 227. став 2. и предмет врати првостепеном органу на поновни поступак, а не да о захтјеву мериторно одлучује прије него то учини првостепени орган.

Надаље, из образложења оспореног акта произилази да се захтјев тужиоца одбија само из разлога што би му враћањем предметне таксе „било омогућено стицање без основа“. Међутим, овај суд налази да се на томе не може заснивати правоваљани разлог одбијања захтјева, јер приговор стицања без основа може да постави само оно лице које је по том основу оштећено, а то су у конкретном случају само крајњи потрошачи. Отуда отпада могућност да се о томе одлучује у овој управној ствари.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да су дијелом оспореног акта којим је одбијен захтјев тужиоца остварени разлози из члана 10. став 1. тачка 1. и 3. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору уважава тако да се тај акт у том дијелу поништава на основу одредаба члана 41. став 1. и 2. тога Закона.

Тужена страна је у обавези да поступи по одредбама члана 61. ЗУС-а тако да без одлагања предмет достави првостепеном органу на поновни поступак, који је у обавези да по захтјеву тужиоца одлучи у року од 30 дана, рачунајући од дана примитка списка предмета.

Записничар
Здравка Чучак

Предсједник вијећа
Фикрет Кршлаковић